

Zátoka

Ami **F**
Okna mytá deštěm,
G **Ami**
hlína na zápraží,
Ami **F**
naším útočištěm,
G **Ami**
navždy zůstává..

Střecha roslá mechem,
do níž slunce praží,
ticho s naším dechem,
Zátokou nastává.

F **G** **Ami** **C**
Ví, kdo ví, kolik plánat se tu budí
F **G** **Ami**
pod střechou plátěnou.
Sní, kdo sní o svých světech, kde nestudí,
kde maj naděj vysněnou.

Znalý je ten kdos ví,
jak se duše hýčká,
kdo zná nejen to svý,
srdce a duši svou..

Tváře ozářený,
do nichž svítí svíčka
dětí rozjařený,
svítí si světly tmou.

Gattaca, 10.5.05

CESTA

Michal ♥

KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ SVOU CESTU...
MÁM JI JÁ, MÁŠ JI I TY
A NĚKDY SE NAŠE CESTY SBÍHAJÍ A NĚKDY ANI NEPOTKAJÍ.
TO ŽE PÍŠU TATO SLOVA A TY JE ČTEŠ,
JE ZNAMENÍ PROTNUTÍ NAŠICH CEST...
CO Z TOHO BUDE?
VÍME?
NEVÍME?
TO JE NA NÁS...
AŽ SE V PŘÍŠTÍ VTEŘINĚ STANE COKOLIV...
TATO SLOVA UVÍZNOU VE TVÉ PAMĚTI,
TA OTÁZKA ZŮSTANE NAVŽDY VEPSANÁ DO TVÉ DUŠE,
MOŽNÁ SI NA NI NIKDY NEVZPOMENEŠ,
ALE MOŽNÁ TAKÉ, ŽE NA NI NEZAPOMENEŠ NIKDY...
KÉŽ TI VŠE, CO BUDE NÁSLEDOVAT,
PŘINESE ŠTĚSTÍ...

JINÉ SVĚTY

Žijeme na této planetě právě teď, v době která je rozporuplná. Ale my máme většinou to štěstí, že jsme se ocitli uprostřed světa, který je civilizovaný – ať už si myslíme o situaci, která je ve společnosti, cokoliv. Máme většinou co jíst, do čeho se obléknout, aby nám nebyla zima, máme kontakt s celým ostatním světem, zdoláváme (a občas i prohráváme) různé neduhy, ale žijeme si na rozdíl od spousty jiných lidí vcelku v klidu a v pohodě. Můžeme si dovolit chodit do školy (i za školu), můžeme se bezstarostně procházet venku, nehrozí nám nikdo se zbraní v ruce, nemusíme se na každém kroku bát o svou holou existenci. Máme víc, než si kolikrát v každém okamžiku života jsme schopni a hlavně ochotni uvědomit.

Přes tato předchozí slova je život tím složitější, čím ho složitěji vnímáme. Čím více cítíme, čím jsme otevřenější, tím jsme zranitelnější – jako by nechránění před všemi myslitelnými mrzutostmi, co kdejaký vítr přinese... Ale tím více jsme skutečně lidmi. Neměnil bych za jednoduchost, neměnil bych své emoce za necitlivost... Člověk dostal do života dar cítit, uvědomovat si souvislosti světa, pokušení poznávat, představovat si, sáhnout si až ke hvězdám. Nic není nemožné, pokud se nevzdáme, pokud se nenecháme srazit ze svých snů jinými lidmi nebo tím, čemu říkáme osudové rány. Přes všechny zkoušky kterými lidé procházejí, rostou, dokud... dokud se nerozhodnou všechno vzdát.

Máme tedy jeden svět, ten, který vnímáme svými smysly, ten, po kterém chodíme, z něhož žijeme. Nebýt jeho, nebyli bychom zde lidmi... I v myšlenkách tento svět měníme a pokud ty naše myšlenky nejsou destruktivní, tedy ničivé, můžeme jej zkrášlit, obohatit a někdy opravdu i zcela změnit. Hledáme jiné světy, abychom někdy utekli od skutečnosti,

kteřá se nám nezdá nejpřívětivější, ale hledáme je také pro radost svou i ostatních.

Již 22 let tahle parta lidí přináší ostatním jiný pohled na svět kolem sebe, přináší jiné světy každému, kdo o ně stojí. A jako vše, i tato parta se mění. Tuláci nejsou uzavřená společnost, je to stálá proměna, jako sám život...

Jednou za rok na jednom místě je možné spatřit nejvíce předmětů, nechat na sebe působit energii prožitých situací, her i vážných slov. Jen jednou za rok je možné setkat se s námi v takto zhuštěné podobě. Je to právě teď...

Vítejte:) A světlo vašim krokům! Kam dál povedou?

Váš Michal

TULAČKÉ STUPNĚ ZIMY...

- 1.) NA TRÁVĚ SE OBJEVUJE KLASICKÁ JINOZEMSKÁ JINOVATKA.
- 2.) V UMÝVAČKÁCH NETEČE VODA, ALE LEDOVÁ TĚŽIT.
- 3.) PLACHTY STANŮ JSOU ZTVRDLE NA KÁMEN.
- 4.) PAVOUCI SE TÍ STĚHUJÍ DO SPACÁKU.
- 5.) Z MÁSLA VE SKLÍPKU SE DÁ ÚSPĚŠNĚ STAVĚT IGLU.
- 6.) VĚŠEM VLAJKY NENÍ POŽNĚ PROVĚST, ZASEKLA SE O PODSADU..
- 7.) V PETROLEJKÁCH SE SCHÁZEJÍ KOMÁŘI A UPÍJÍ OLEJ.
- 8.) BERUNA SI BEŘE PEVNĚ BOTY.
- 9.) SUD U KADIBUDEK PRASKL TAKENÝ LEDU.
- 10.) MICHALOVI VOUSY LZE IDENTIFIKOVAT JAKO BIO-OCELOVÝKARTÁČ.
- 11.) ZVUK PIŠTĚLY, SVALŮVAJÍCÍ NAŠTUD NENÍ SLYŠET, POJÍ SE VYLEŽT..
- 12.) NEMÍ POŽNĚ VYNĚMÍT SE NA ULÍČCE BEZ ODSEKÁNÍ PÁZLÍKEM.
- 13.) VÁRMCE S PŘÍVONĚM HORKÝCH ČAJŮ PŘI POUŽÍTÍ PĚLOU.
- 14.) BERUNA SI ODLEKÁ PONOŽKY.
- 15.) NA UMÝVAČKÁCH UŽ VŮBEC NIČ NETEČE.
- 16.) ODVAŽLIVCE NA HOUPAČCE JE NUTNĚ SUNDAT Z ŽEBŘÍKU, ZASEKLA SE U HORMŮCH VĚTVÍ..
- 17.) MICHAL OBLEKÁ DRUMOU KOŽÍ.
- 18.) DRUMÁ HLÍDKA NEEXISTUJE - SMĚNUJÍCÍ PŘECE NECHODÍ..
- 19.) DO STANA LZE DOJET NA BOBECI
- 20.) BERUNA SI ODLEKÁ DLOUHÉ KALHOTY A UZNAVÁ, ŽE JE ZIMA...
- 21.) PONOŽKY JE POŽNĚ POUŽIT JAKO BUREKANG
- 22.) DO ZÁTKY JE STĚHUJÍ LEDNÍ MEDVĚDI..
- 23.) DO KUFERU SE TÍ NASTĚHOVAL TUCNÁK.
- 24.) PROUD SKAZENÉHO PLEKÁ VYLITÉHO Z KUCHYNĚ LZE UŽÍT KE SKOKU O TÝD
- 25.) BIBI ZAŮRÁ OKNO KUCHYNĚ.
- 26.) TULAČI NEPROTESTUJÍ, JEN SE OBČAS ZLOPÍ..
- 27.) BERUNA S BIBÍ A MICHALEM ODJÍŽDÍ - RAPPOUCHOVÉ NEJSOU SPOLEČEN-
JIT - V PRAZE VYDAVÁJÍ PUBLIKACI: "TULAČI V KOJTCE"

Zátoka pláňat, léto 2005 - něco aktuálního z nástěny...

Gattaka - inspired by počasí

MÁME ŠTĚSTÍ NA AUTORY Z NAŠICH ŘAD, NĚKTEŘÍ TEPRVE DORŮSTAJÍ A BEROU DO RUKOU KYTARU PŘED OSTATNÍMI VÝJIMEČNĚ, JINÍ DOROSTLI A MAJÍ PLNÉ ZPĚVNÍKY VLASTNÍCH PÍSNÍČEK;-)

JEDNA PÍSNÍČKA JE NA PRVNÍM LISTĚ TOHOTO SEMTAMNÍKU, ZDE JSOU DALŠÍ DVĚ Z NICH...

PRINC

Hynek Uhlíř (listopad 2004)

1.)

G
Pověz ty, princi odkud pak ty jdeš,
Ami
pověz jak to, že v našem kraji jseš,
C
pověz co hledáš a kam chceš jít dál,
D
cožpak ti vítr všechn rozum vzal.

2.)

Krajina dlouhá, kole mne polí lán,
kdo může být těch všech polí jen pán ?
Slunce si září a oblaka jdou.
Vidět v mých tvářích je boj světla s tmou.

REF:

C
Vždyť princi,
G
cesta je dlouhá.
C
Vždyť princi,
G
představa pouhá,
Ami
tě nutí jít dál,
C
bys žil jako král,
G
bys žil jako král.

3.)

Skály jsou strmé a supů je dost,
kde jenom najdu přes propasti most?
Můj kůň je znavený - nemůže dál,
což-zůstat mám princem, když chtěl bych být král ?

4.)

Za hory, za řeky, cíl já svůj mám,
tam blízko paseky, stojí můj chrám,
ve velkém sálu, uprostřed všech zdí
i s mečem v šálu má koruna bdí.

REF.

TULÁCKÝ GATTAKA:)

Hynek Uhlíř (1.1.2004)

Ami **G**
Převlečen za Gattaku
Ami C Ami C
v prostěradle.
Ami **G**
Psychicky čelím tlaku,
C **E**
jak v divadle, jak v divadle.
Dmi **G**
Fyzickou gravitaci
C **E**
od brnění, od brnění,
Dmi **G**
vnímám při meditaci
Ami C Ami
v přemýšlení.

C **G**
Zda-li se Gattaka,
Dmi **Ami**
oheň chrlicí.
C **G**
Nezmění na draka,
Dmi **Ami C Ami C**
celý hořící.

JINÉ SVĚTY, JINÉ CIVILIZACE

Jaká to je hloupost?

Vážně si tu někdo myslí, že ve vesmíru nejsme sami? Ano, myslí.

Za doby Rudolfa II. byli lidé svázáni představou o obrovských rozměrech Země, že ani nepomýšleli na to, že by mohlo být něco tomu podobné... Tycho Brahe možná viděl Mars vlastní okem a pozoroval a zapisoval a jeho pohyby, ale byl hrozně spoutaný mravenčí velikostí svých možností... Ten by ale koukal, kdyby žil dnes.

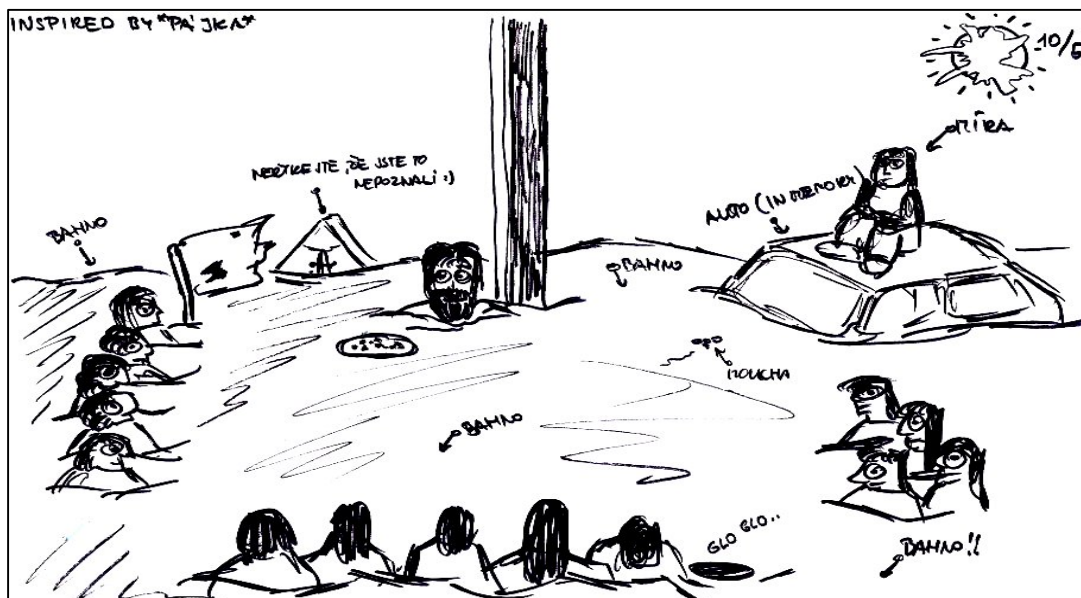
Možná nejsme ve vesmíru sami. Mnoho lidí tomu věří... Ale až to jednou zjistíme, a jestli poznáme jiné civilizace, budeme se s nimi moci vůbec porovnat? Zatím za sebou máme jednu poničenou planetu. Kam půjde lidstvo dál? Nechci tu mít kázání o ochraně přírody, ale i tak mi nedá představa, že se naši potomci setkají s jinými formami života a vlastně se nebudou mít čím pochlubit. Snažíme se dnes sice jednat ekologicky, šetrně k přírodě, ale už jsme zničili i nenahraditelné. Neení pozdě?

Ne, nikdy není pozdě. Jen doufejme, že si svou odpovědnost za budoucí generace uvědomí víc lidí, protože i malý mravenec může pohnout velkými věcmi. I my můžeme přispět k tomu, aby naši potomci mohli bytostí z jiných světů ukázat něco víc, než máme my dnes. Jsme přeci Ochránci přírody...

Pamatujte na to...

Píšťalka

Zátoka pláňat - léto 2005
Gattaka - inspired by počasí a Pájka :)

OSTROV

To máte tak, jsme skupinka velkých, co se střídají ve vedení oddílových schůzek – v přípravě programu pro to klubko hádat:) No a stane se, že zrovna autor programu nemůže. Stačí se domluvit, program předat, co když ale ani ten, co jej převeze, nakonec není? Pak nezbyvá než improvizovat. Často říkám, že jsme mistři improvizace, kdepak na nás normy ISO a jiné (ne)řády!

Takto a nejinak vzniklo již spousta zajímavých věcí – na poslední chvíli, ale stály za to. Takto vznikl i tento Ostrov. Spoluatři Michal, Píšťalka a Amazonka – každý dílem, jak mu bylo umožněno, stvořili jeden z jiných světů. Také náhodná konstelace. To je tak, když někdo přijde do Klubu od tří...

Na tabuli byl obrázek ostrova s popisy některých míst, sem tam nějaký pirát, potopená vlajková loď, území domorodců, cosi na vrcholku ostrova označené křížkem (toť cíl cesty každého ze tří tuláckých týmů), kolem ostrova klidné i bouřlivé vody, korálové útesy a někde za nimi loď – ta jejich, tedy počátek.

Každý ze tří týmů získal třináct kartiček, třináct dalších výrazů, které je nutno v příběhu použít. Některé zněly zvláštně a vyžadovaly i překlad, třeba kurare, ale i muréna. Jiné evokovaly atmosféru drsného námořnického středověku: katapult, zrezivělé dělo, utržené kormidlo, žraločí zuby... A také trochu strašidelna: noc duchů, tajné pohřebiště...

Třicet devět různých výrazů... jsou v jednotlivých příbězích, které svou fantazií stvořili Tuláci:)

Robinson

Gullča, Žwejkal, Yellen, Mawerick, Opičák, Lišák, Tereška R.

Žil, byl, ale už nežije, hlavní je, že žil – Robinson.

Žil ve středu ostrova u Tajného pohřebiště. Poznal zde Tropického motýla. Na první pohled se do sebe zamilovali... Ona (!) jeho lásku opětovala. U náčelníka kmene Hutu-tutu se objevila krásná dcera Otrávená ryba Murena. Robinson s Tropickým motýlem se u náčelníka kmene chtěli vzít, ale on jim to nechtěl umožnit, tak se Robinson a Tropický motýl vydali hledat Opuštěnou jeskyni. Inu, našli ji. A nebyla to obyčejná jeskyně, byla to jeskyně plná drzých racků a pokladu.

Poklad byl složený z Dýmky pirátů a vlajky, na které byl vyobrazen Trojstěžník, na kterém vypukl požár. Jedné krásné noci vyšel Robinson ven z jeskyně a spatřil Murenu. V tu chvíli zapomněl na Tropického motýla a zamiloval se do Mureny...

Strávili spolu vášnivou noc a vzhledem k jejímu jménu bylo jasné, že Robinson bude otráven. O týden později byl zakopán u jeho příbytku na Tajném pohřebišti. Tropický motýl nikdy nezjistila, že ji Robinson podvedl s Murenou. A Robinson však také nikdy nezjistil, a už ani nezjistí, že ho Tropický motýl

podváděla s náčelníkem kmene, dcerou Mureny. Tropický motýl a Murena si jednoho večera při západu slunce povídali o Robinsonovi.... podívali se na sebe... pomalu se přibližovali k sobě... zavřeli oči... a... pak... KONEC !

LODNÍ DENÍK JONATANA BROWNSE, ROK 1562

Amazonka, Dafné, Charlie, Drobek, Terežka M., Dejl

1. den

Píše se rok 1562, naše naděje, že uvidíme pevninu, se vyplnily. Ovšem nastal problém, útesy na kraji ostrova nám bránily přistát, proto jsme ostrov obeplouvali. Konečně jsme uzřeli pevninu plnou písku.. V pořádku jsme zakotvili a malými čluny jsme se dopravili ke břehu.

Postavili jsme tábor a upadli do hlubokého spánku.

2.den

Probudil nás otřes. Všichni jsme se vzbudili a vyšli jsme ven. Viděli jsme spoustu zelených brouků, kteří směřovali do lesa k našemu cíli. Neměli jsme co ztratit a tak jsme se vydali za nimi. Šli jsme velice dlouho, už se stmívalo. Rozdělal jsme znovu tábor .

3.den

Bylo okolo jedné hodiny, když se všichni probudili podivným hlukem. Zvedal se vítr, ochladilo se. Ze všech stran se řítily podivná stvoření. Nazvali jsme tuto noc „Noc duchů“.

Ráno jsme se probudili a kolem nás byly záhadné stopy. Šli jsme za nimi. Uslyšeli jsme nějaký ječet. Šli jsme ještě blíž a zjistili jsme, že jsme se ocitli uprostřed slavnosti domorodců. Uskutečňovali rituál kolem oběti bohu Slunce Opičáka.

Domorodci byli přátelští. Dovedli nás k bráně do budoucnosti, kolem které byly zlaté mince.

19.den

Dnes odplouváme. Bránu jsme prozkoumali. Rádi budeme vzpomínat na Malý ostrov, vrak se zrezavělým kormidlem, na žraločí zuby na vrcholku hory, na nejhlubší příkop na území zelených brouků a na všechno, co nás na ostrově potkalo.

OSTROV MÍNE

Hugo, Wik, Vojta, Matěj, Lukáš, Pišťalka

Pluli jsme dlouhé a dlouhé měsíce bez přistání, kolem nás byla jenom slaná voda a my jsme toužili spatřit pevninu. Rozbil se nám lodní šroub a my zůstali stát a trápila nás žízeň a hlad. Najednou plujeme kolem korálových útesů a viděli jsme trosky potopené vlajkové lodi. Okolo jsme spatřili cosi, co plavalo při hladině. Sláva, jejich ztracený proviant. Jen jsme se posílili a opravili jsme lodní šroub a namířili jsme k pevnině na obzoru.

Vpluli jsme do průlivu, v tom hlídka zakřičí: „Pozor, pirátská loď na obzoru!“ Vypukla panika, všichni hledali něco, čím budeme střílet z našeho katapultu. Nejdřív jeden šílenec navrhoval, že se nechá vystřelit, ale to jsme zavrhlí. Nakonec jsme museli oželet náš nalezený proviant a vystřelili jsme. Po zásahu jsme zaznamenali, že asi mají utržené kormidlo a začínají klesat. Samozřejmě, že nebudeme pomáhat pirátům, řekli jsme si a pluli jsme dál.

Dopluli jsme do malé zátoky a zakotvili vedle malé lodičky se zlomeným stěžněm. Zapálili jsme pochodň a vešli dovnitř. Ha, zajatec! Krčí se v koutku a střílí po nás z foukačky otrávených šípů šipky s jedem kurare. Dali jsme najevo, že jsme přátelé a najali jsme si ho jako průvodce... Vzalí jsme ho přes průliv a on nám ukazoval ostrov. Dovedl nás do rozbité chatrče, kde jsme našli mapu. Na mapě byl záhadný křížek.

Vydali jsme se jako šílení na to místo, ale byla tam jen vysoká tráva. Náš průvodce nás zavedl na území domorodců. Ti nás pohostili a dovedli na molo, kde byla díra. Řekli: „Jděte, nebo my hami ham vás.“ Tak jsme se rozeběhli a všichni spadli do díry. Ale vyplavali jsme a tak nás prohlásili za bohy a dávali četné oběti ve formě jídla i pití a spousty dalších věcí. A tak jsme tam žili šťastně až do smrti...

JINÉ SVĚTY...

...zní to zvláštně, ale doopravdy existují. Každý máme takový „jiný svět“.

Kousek prostoru, kde je nám dobře. Místečko ve vesmíru, kde můžeme odhodit své masky i ochranné pláště a být skutečně takoví, jací jsme... Z duše, ze srdce... Svět, kde víme, že nás nikdo nezradí, neprozradí naše tajemství, nechce nám ublížit. Pokojíček ve velkém domě Země, kde jsme v bezpečí před zlobou a smutkem, pokud si je sami nepozveme dovnitř...

Myslíte, že takové místo neexistuje? Vždyť to vůbec nemusí být místo! Je to třeba pocit, když mluvíme s přítelem, nebo čas, kdy máme možnost se zamyslet nad svými problémy i radostmi... U každého je to jinak, ale ten svět je tam... A vždycky bude, jestliže se ho sami nevzdáme... To místečko, ten kouteček v hloubi duše, kam se člověk skryje, když je mu nejhůř, a nabere tam síly pro další boje na bitevním poli skutečnosti...

Mít svůj vlastní svět...
Mocht to povědět...
Najít svoje místo...
Mít ve hlavě čisto...

Neklesej však nikdy na dno,
Alfa, Omega, je to jedno.
Jen když svůj svět navštívíš,
dušičku svou pohladíš.

Snad to zvládne, a když ne?
Stejně to zas pomine.
Zbyde mu jen vzpomínka.
Docela malá, malinká.

Jako světlo s tmou se střídá,
osud naše nitky střihá.
Barva bílá nebo černá,
každá z nich je světu věrná.

Pomůžeš tím nejen sobě,
ostatní hledají něco v Tobě,
najdou klid a útěchu,
nespěchají bez dechu.

Zastaví se na chvíličku,
podívá se pod pokličku,
hrnce, kde myšlenky vaří,
úsměv bude v jeho tváři.

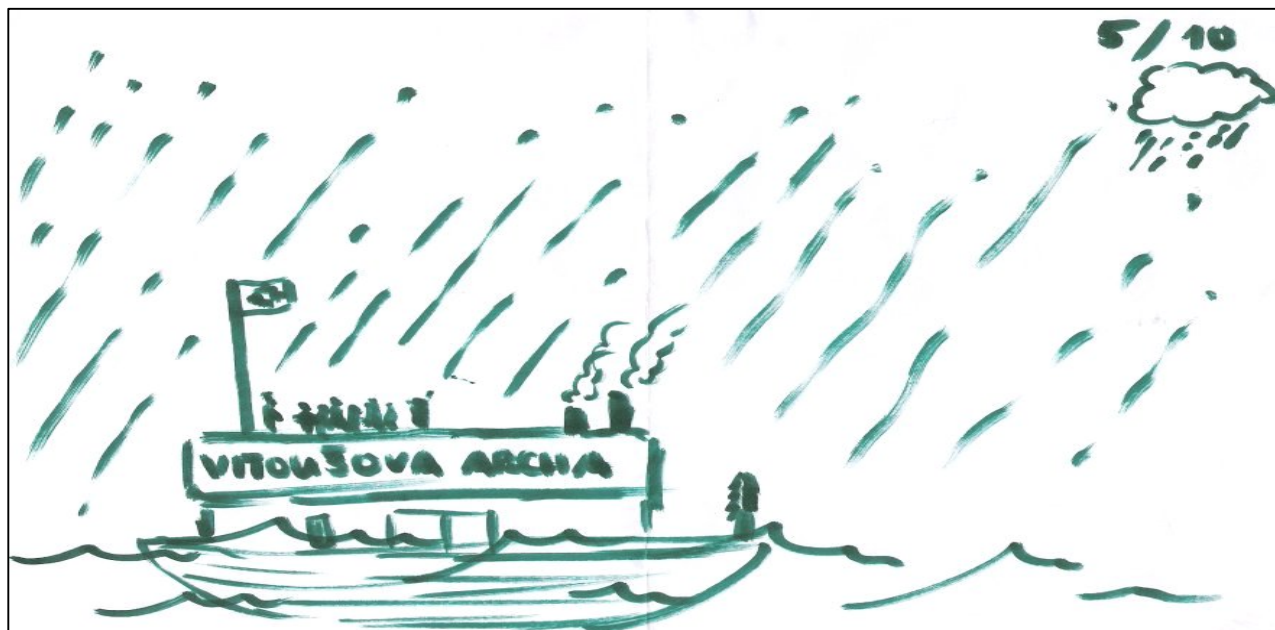
Mnoho věcí přejeme si,
pak děláme i psí kusy,
ale přitom máme vše,
co kdo jiný třeba chce.

Ale myslíš si, že člověk
někdy překoná svůj nevděk
a pochopí, že pro štěstí,
má tu spoustu radostí?

Nevím už co mám vám psát,
asi půjdu brzo spát,
ale pamatujte jen,
že krásný je každý den.

Píšťalka

Zátoka pláňat, léto 2005 - nástěnka...

Gattaka, inspired by počasí (a možná i Jenůfka:)

JEDNO OBÝČEJNÉ PŘÁNÍ...

Nestihnete přijít popřát k narozeninám, později (tedy pozdě) vezmete klávesnici do rukou a napíšete a pošlete... A pár slovíček dnes pozměníte a vložíte do tohoto Semtamníku z jiných světů...

Přepadla mne tíseň. Těch kombinací již bylo mnoho...

Tvé narozeniny,

to že vím, že se nedostanu k Tobě, příšerný zvuk motorových pil přímo v táboře, slzy v očích několika lidí na místě.

Pokora - vzpomínka na název ještě nevydaného Semtamníku se vrací s novou silou...

Wendy, s níž by sis ty rozuměla, stěhování toho, co zbylo, návrat stanů na místa, střemhlavý odjezd spěchajícím autem domů a ještě do práce, maily na všechna nádraží kvůli táboru, práce v práci, protože Šumava a dovolená...

Smutek z mnoha drobných nedokončených věcí z dnešního dne, z nichž mohly být snad malé, ale radosti, tíseň z jedné dokončené věci, která radost nepřinesla...

A přece... žijeme a jsme tu!

Mám tu možnost psát tahle slova právě Tobě,

mám možnost vidat se s Tebou, povídat a naslouchat, sbírat střípky osudů i lásek,

slyšet Tvůj smích a vnímat Tvou duši... co chci víc?

Jednou jsem dostal přání a tam stála věta:

Jen na nás záleží, jak jsou naše nitky zašmodrchané.

Mám Tě rád... a chtít za to cokoliv..?

Abys zůstala tou bytostí, co dokáže rozesmát i mrzouty, co nenechá v klidu nikoho kolem sebe,

co přináší radost do života a rozpálí mnoho tváří do ruda, co se jen tak nedá,

co má vlastní rozum, který je ve svém výsledku opravdu rozumem, i když si to možná ani ty nemyslíš (?),

co má slova nadsázky i pro sebe, co se umí prát se životem,

co vznítí oheň v mnohých srdcích a přesto má srdce na správném místě...

To všechno určitě chci...

A je mi ctí vědět, že tu jsi, že si čteš tyhle řádky, ať už při nich děláš cokoliv, že se zase vydám za Tebou.

Krásné narozeniny :)

Přeji Ti rozzářené chvíle, den po dni, všechny dny Tvého života, ale tento je výjimečný,

protože před těmi lety jsi ty, bytost z masa a kostí,

s duší z jiných světů a srdcem, které cítí, dospívá a sbírá zkušenosti,

přišla na tento někdy smutný svět a dala mu střípek radosti, malý a přece potřebný pro místo kde jsi,

pro lidi, co jsou kolem Tebe, pro přátele, co jich máš... i pro mne:)

Vidím Tě mezi vraty,

vystupuji z auta právě dnes, přeji Ti a dávám přáníčko, co nikde neseženeš:)

Máš pár jisker v očích,

máš radost, mám radost.

Je to sen, představa... Splní se možná jiný den, když ne tento, jestli budeš chtít. Já budu.

Díky za to, že jsi...

ODPOSLECHNUTO...

Beruna: „Kecale, máš čistý ponožky?“

Kecal: „Proč? Já mám čistý boty!“

Malý Lišák napůl v tričku a napůl v ponožkách. Jde kolem velký Beruna...

B.: „Co vyvádíš?“ L.: „Je to bída.“ B.: „A co?“ L.: „Mám hlídku a nevím co s tím...“

Gattaka: „Při zkoušce uzlování musím umět aspoň kaťák, abych v případě neúspěchu měl nějaké východisko...“

Žvejkal: „Monty, abych dneska dostal dvě mince, stačí, že jsem běhal, nebo mám taky jít luštit tu zprávu?“

ČLOVĚK S FLÉTNOU

V jedné vesnici žil kdysi dávno člověk, jež vlastnil flétnu se kterou chodil a hrál – všem, kdo ho chtěli poslouchat. Měl krásné písně, jež se všem líbily, vesničané ho měli rádi a on měl mezi nimi spoustu přátel.

Jednoho dne se o jeho talentu dozvěděl i král. Byl to starý mrzutý muž, jež otráveně hleděl na svět ze svého trůnu a nic ho nebavilo. Poslal proto posla, aby mu přivedl toho člověka. Posel tedy šel do vesnice, aby našel člověka s flétnou. Ten zrovna hrál na kameni na louce, lidé kolem něj stáli a když dohrál nadšeně mu tleskali a chválili jeho um. On vždy každému poděkoval a uklonil se. Na to se k němu vrhnul posel se zprávou od krále...

Král ho chladně přijal a řekl mu, že když zde zůstane, dostane 5 zlatých za každou píseň, jež zahraje.. Člověk souhlasil a zůstal tedy na hradě a hrál. Král se vždy jen pousmál a hodil mu k nohám pět cinkajících zlatáků. Muž se podíval k podlaze a tiše zvedl zlaté.. poděkoval a odešel. Jednou však přestal peníze sbírat a začal hrát smutně. Král si ho nechal k sobě povolat a optal se ho, co se děje. Muž odpověděl, že je nešťastný – král se udiveně ptal proč, vždyť jídlo má, střechu má, peníze také – tak co chce víc ?. Člověk se smutně podíval na kamennou dlažbu a řekl: „Králi, ve vesnici mi bylo lépe... tam když jsem hrál, ptáci se mnou zpívali, tráva šuměla a les se ozýval. Zde mou flétnu tlumí jen zdi. Když jsem u nás ve vesnici hrál, lidé se rádi posadili a poslouchali, odcházeli veselí, šťastní – pochválili mou píseň a já jim poděkoval... ale zde posloucháte jen vy a jste stále mrzutý .. a za peníze si váš ni úsměv dvořanů nekoupím.. chci zpět.“ „Nechápu tě.. úsměv je ti dražší než peníze ??“ Král si povzdechl a otráveně svolil s jeho návratem domů.. a dál seděl na trůně...

Gattaka*

KAŽDÉMU PŘEJI ŠTĚSTÍ :)

...těm, kdo ještě hledá, kéž najde toho/tu, kdo rozechvěje nejnítějnější struny vašeho srdce...

...těm, kdo to o sobě tuší, ale ještě si to „neřekli“, kéž najdou odvahu a řeknou...

...těm, kdo se našli, přeji, kéž si to uvědomují každý den, chrání si své štěstí jako největší poklad, najdou odvahu řešit případné „nerovnosti“ a svůj vztah rozvíjet...

Těšme se z každé hezké chvíle :)))

*Autor těchto slov je mezi námi, nechtěl být jmenován a proto můžete hádat, kdo umí pohladit nás všechny (včetně mne) svými „andělskými křídly“...:) M**

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK (Jiné světy) č.33

Vydán
jako 43. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
listopad 2005, vydání první

**Na přípravě tohoto čísla se podíleli,
někteří aniž by věděli:**

Gattaka:
Slova pro první list – Píseň Zátoka
Další písničky Princ a Tulácký Gattaka
Člověk s flétnou
Předpovědi počasí – obrázky i text
Bláťa
Kronika – Brána do jiného světa
Píšťalka
Jiné světy z venku i zevnitř

Michal
Cesta
Slovo náčelníkovy – Jiné světy
Střípek Jedno obyčejné přání
Honza
Základ grafické podoby

**Autor střípku Každému přejí štěstí
a všichni účastníci „Ostrova“**

Kresba na této stránce:
Marcel Marlier

Tisk:
DDM – Dům UM
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 274 773 407, 274 772 081
<http://www.dumum.cz>

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vítouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00
Tel./fax.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

Vše o nás najdete též na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.cz>
Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.cz, xargosovo@centrum.cz

**Aktivity našeho oddílu jsou podporovány Sdružením Mladých ochránců přírody ČSOP z prostředků
MŠMT a MHMP. Více na www.smop.cz či www.msmt.cz.**